

HOZZÁTOK, KIK AZ ÚJ HÁZAT ÉPÍTITEK

(AN EUCH, DIE DAS NEUE HAUS BAUEN)

Ha helyreállítod falaidat,
tűzhelyed, fekhelyed, széked, asztalod —
az elpusztultakért kik többé nem laknak veled,
ne hullasd könnyedet
se köre
se fára —
másként a sírás elsodorja álmod,
pedig oly rövid és szükséged van rá.

Ne sóhajts, ha felterítéd lepedődöt,
másként álmaid összekeverednek
a halottak verítékével.

Ó, a falak és a holmik
érzékenyek, mint az eolhárfa
és mint a szántóföld, melyen kínod növekszik,
megérzik rajtad, hogy a por rokona vagy.

Építs, ha peregnek a porszemek a homokórán,
de ne sírd tova a perceket
a porral együtt,
mely elfedi a fényt.

ELISABETH BORCHERS*

ELEGEM VAN

(GENUG DAVON)

Kitépem az utolsó csillagot
s a nyárfákat elkergetem
ok nélkül hű marad a fű

Tűnnek a fények
a lépcsőn jön már az éj
az álmot kopaszra nyírták
a fehér sirályok most fekete hollók

Elegem van
mindez csak gyerekjáték
jól értek én a gyerekjátékhoz

ég a ház ég a ház

* ELISABETH BORCHERS Hombergben született, 1926-ban. Hosszabb ideig Franciaországban és az Egyesült Államokban élt. Az ulmi népfőiskolán tanított, jelenleg kiadóvállalati lektor Neuwiedben. A közölt verset Der Tisch an dem wir sitzen (Az asztalunk, hol ülünk) c. kötetéből vettük (Luchterhand Verlag, Neuwied).